

• • •
NURULLAH GENÇ

Yürüyelim Seninle
İstanbul'da

• • •
ŞİİR

YÜRÜYELİM SENİNLE İSTANBUL'DA

kırmızıyı sevdiğini bilseydim
hayallerim kıpkırmızı olurdu

İstanbul hâlâ güneşin ardında
ufuklarında birkaç kara leke
birkaç kan pıhtısı dudaklarında
İstanbul hâlâ sevimli mi sevimli
ve hâlâ bir tomurcuk tadında
yürüyelim seninle İstanbul'da

korkusuz bir rüyadır
bekler bizi Beykoz'da, Üsküdar'da
birkaç kuğu, birkaç mahzun kuştüyü
yenilgisiz bir muammâ gibidir
arar buluşamayan ellerimizi
deli rüzgâr yine sarhoş, hovarda

tam orada, Çamlıca yokuşunda
birkaç bulut çekelim gökyüzünden
damarlarımızdan geçirelim ve birden
bırakalım suların üzerine
sen bir defa konuş, sen bir defa gül
kumlu ebrûlar, bülbülyuvası
hercâîmenekşe, gonca ve sümbül

yüzün bir ay gibi parlarken gecenin ortasında
yürüyelim seninle İstanbul'da
boğaziçi mağrûr türkülerini
gözlerine baka baka söylesin
martılar üşüyünce
denizin sıcağında bulsunlar kalbimizi

anlayabilir misin
neden çıban gibi büyür bağrımnda
büyür de kelebek olur da sızı
kırmızıyı sevdiğini söyledin
bu yüzden mi günlerdir
İstanbul'da gül kokusu yayılan
tepeler kırmızı, sular kırmızı

İstanbul bilmeli ki, sahillerine
mehtâbı taşıyan senin bakışlarındır
İstanbul bilmeli ki, limanlardan gemiler
önce senin yüreğine açılır
uzaklarda bir yere
toprağı öpmek için eğilen bahçivanın
parmaklarında hüznün
sanan doğru akan nehrin
ağlayan sûretidir

bir elimizde umut
bir elimizde sevda
yürüyelim seninle İstanbul'da
musikî kesilsin, tükensin yazı
çaresiz kalınca mızrap ve şiir
ozan bir kenara bıraksın sazı
ressam fırçasına neden mi kızgın
tuvalde çizgiler, renkler kırmızı
kırmızıyı sevdiğini bilince
çekilir mi artık güllerin nazı

Anadolukavağı'nda her akşam
burcu burcu bir rüyadır hayalin
karanlık, hüznünü düşürür dağa
kuşlar kanat çırpar, yıldızlar ağlar
endâmın her sabah iner toprađa

hasret, yalnızlığı çoğaltan deniz
ayrılık acıyla süzülür kandan
nefesin fermandır Topkapı Sarayı'nda
dönüşünü bekliyor rıhtımda şehzâdeler
öylesine yorgun, mahzun ve candan

İstanbul bir yanımda, sen bir yanımda
uykusundan uyanınca fırtına
dalgalar türkümüze âşinâ olur
yüzümüze bakınca deniz fenerleri
sahibini arayan gemilerin
çılgılığıyla vurulur

tarih heyelandır hainlerin ardında
İstanbul tarihin soylu anası
biz bu yürüyüşü çiğdemlerden almışız
sevdayı kız kulesinden
yalıların burukluğu altında
geçiyoruz sokaklardan delice

anlayabilir misin
Beyoğlu'nda gezinen
hayal kırıklığının benden türediğini
anlayabilir misin
kırmızı neden böyle
doldurur aynalara inleyen yüreğimi

sana giden yolların kavşağında
bir adam direniyor izini bulmak için
siliyor tanyerine akan alın terini
ufkunda sapsarı umudun rengi
mavi yitik, beyaz kızgın ve siyah
arıyor sessizce kaybolan günlerini

Gülhane'de simit satan çocuklar
nasıl anlasınlar ellerimizin
neden böyle çekingen olduğunu
Ayasofya önünde tramvay bekleyenler
gökyüzüne dokunurken bu acı
kimdir diye sorsunlar içlerinden
birlikte yürüyen iki yabancı

biz gitsek de, İstanbul'da yine de
yıllar yılı gezinmeli bu sızı
benden bir yaralı şiir kalmalı
senden bir tebessüm, bir de kırmızı

ÇİLINGİRİN TÜRKÜSÜ

ben bir çilingirim, açarım kapıları
aynaları umutsuz kalplere girmek için
geçerim en karanlık vâdileri kendimle
her hücrem bir İstanbul türküsüyle dalgalı
ölümü konuşurum fırtınalarla her gün
orda mısın, boğaz mı tutuyor gemileri
ya bir adım geri git, ya bir adım ileri

garip bir çilingirim, açarım kapıları
inci mercan dökülür odalardan
ey suların ülkesinde kalan kız
deniz kabuğunun yurdunda mısın
bilmelisin, yollarındır umudum
tenhâlarda senin için avundum

serpilir oymak oymak göğümün tanyerine
çocuklar baharı beklemeden yürürler
anneler akşamı sararken yüreğine
babaların en ıssız hayalidir geceler

yağmura yakalandın; yağmur ruhumdur benim
her damlası sevdalı bir yıldızdan süzülür
ey suların ülkesinde kalan kız
alacakaranlıkta yürüyen bir ırgatın
gözlerinde biriken bulutlarda ansızın
şimşek olur, yıldırım olur yalnızlığımız

uyumak zorundasın gecenin kollarında
rüyalarında kayar yıldızlar, gök yarılır
gemiler limanlardan bakanların kalbinde
yelken açar çölleri ağlatan denizlere
denizler gece gündüz hayaline sarılır

uyu ki, bilmeyesin cana düşen cemreyi
uyu ki, toprağına gömülsün hâtıralar
uyu sen de korkuyu kovalayan evlerde
anlamasın mevsimler bu yorgun bilmeceyi

uyu, padiřah girsin rüyalarına birden
ferman ferman inlesin avuçlarında biri
köleler aralasın perdeleri yeniden
gözlerin ötelerde arasın sevgileri

uyumak, bilmez misin yalnız acıyla gelir
uyumak alev yüzlü bir heykeldir teninde
bir gün tûfan gibi duyguların yükselir
ellerinden alırlar uyumayı senin de

gel beraber kuralım ölümsüz yapıları
bilmez misin, İstanbul evimizdir güzelim
sen orda kırık odalı bir köşkün içindesin
bense bir çilingirim, açarım kapıları

PAYLAŞABİLİR MİSİN

sen benimle gökyüzünde koşmayı
sen benimle ölürlen buluşmayı
paylaşabilir misin

güneşi koklayınca çatlayan bir tohumu
ırmağın yreğinde çiçeklenen yangını
her akşam yalnızlığı uyandıran toprağı
her sabah bir gölgeyi sevindiren yaprağı
paylaşabilir misin

her limanda bekleyen benim yalnızlığımdır
her geminin demir attığı yerde
parçalanan kalbin çığlıklarıyla
dağılan kırmızı benim yalnızlığımdır
gemilerin güvertesinden sızan
tayfaların masum bakışlarında
kelepçeler vurulan benim yalnızlığımdır
denizin kollarında uyurken kadırgalar
zıpkınlanan balığın gözlerinde kıvranan
benim yalnızlığımdır

sen benimle karanlık gecelerde
alabilir misin avuçlarına
denizin dibindeki bir âteş çiçeğini
sen benimle kumlara gömülmeyi
sen benimle ölürken de gülmeyi
paylaşabilir misin

yosunlarda ağlayan yitik bir defineyi
dalgalara tırmanan kalbin çizgilerini
yıldızlara gül kokusu taşıyan
kaptanları ağlatan aşkın ezgilerini
paylaşabilir misin

rıhtımları kıskanan benim ayrılığımıdır
karaya çıktığında vurulan her asker
kanıyla ıslanan benim ayrılığımıdır
kurşunlanan deniz fenerlerinin
kapanan gözkapakları ardında
benim ayrılığımıdır
sen benimle rüzgârı tutuşturan alevi
kasırgayı, tayfunu, suları yutan dev
paylaşabilir misin

sen benimle bir yılan derisini
bir akrebin gözlerinde ölümü
bir zakkum türküsünü
bir kaktüsün süsünü
paylaşabilir misin

sen benimle kumlara gömülmeyi
sen benimle ölürlen de gülmeyi

hani mum ışığında gölgeler de gariptir
evlerin duvarında gezinir çâresizlik
ağıtlar parçalanır içimizde köz gibi
bir yudum suya bile karışır da hüznümüz
incecik bir perdedir mutluluk, yanar gider
bilmez misin ki, umut bir kuştur konar gider
çoğalır kuşkuları tuzağa düşenlerin
hani bir ısırgandır güzel yüzlü han kızı
örümcek yuvasına bırakır ellerini
gergefinden lâlâye benzetir âhımızı

sen benimle mevsimlerin ardında
kımıldayan bir ihtilâl gülünü
paylaşabilir misin
Samerrâ'da hû çeken dervişin sızısını
Hâkan Sarayı'nda bir alinyazısını
İstanbul'da uyuyan devlerin rüyasını
Erzurum'da hümâ kuşunun yuvasını
Tanrı Dağları'nda çiğdemin sevdasını
paylaşabilir misin

sen benimle gökyüzünde koşmayı
sen benimle ölürken buluşmayı

İNANAMIYORSAN

inanamıyorum sana demiştin
inanmak sevdayı bilmekle başlar
yeni bir bahar olmak bulutları kalbinde
sonra bin bir çiçekle sarılmak yeryüzüne
gökkuşağında bulup ıstırabın rengini
bir yangının gözlerinde acıya
gülmekle başlar

inan ki, fırtınadır senden bana yalnızlık
bir damla mutluluğun mihengini kim taşır
bir mum aydınlatır mı
bir kuşun kanatları
istesem götürür mü izlerini öteye

inanamıyorum diyorsan hâlâ
nasıl inandırır gözlerim gözlerini
bir rahlenin önünde diz çöken yüreğimin
bilinmeyen harflerin kan rengine bürünen
inanılmaz şiirler büyüyen ellerinde
kayıp bir define aradığını

inanmak beyazı bilmekle başlar
habercinin kitabından müjdeler toplayarak
korkunun ve karanlığın üstüne
dökerek masalları, efsaneleri
arınmakla, yürümekle sevgilim
denizi arayan gözyaşlarını
silmekle başlar

inanamıyorsan, elbette kalbim
indiremez gökten güneşi sana
inanmak varmaktır, bilince “niye?”
altından ırmaklar akan ülkeye

SANA SON BAHARIMDA KAL BİLE DİYEMEDİM

diyemedim; evimde tutuklandı karanfil
diyemedim; maviye kan damladı içimden
bir hazân yıldızıydı mehtâbımda ellerin
sevgi midir, ısırgan dudaklı dilberlerin
gölgelerin kalbinde titreyen çiçekleri
sevgi midir körlerin bakışlarında yatan
rüzgârı, dalgaları, balıkları aldatan
yoksa gülüşün müdür kâtil aynalar gibi
sevecen bir ölümü öperek yanağından
gittin; çığlıklarını dinledim denizlerin
kaybolan martıları bul bile diyemedim
sana son baharımدا kal bile diyemedim